

РОБЫ

Манифест за живота

АНД ДИЛВАР

с е р и я • п о з н а й с е б е с и •

Струва си да прочетете тази книга и после да я препрочетете още няколко пъти. Езикът ѝ е приятно пряк; историята – автентична. Та кой не е бил (а може би все още е) роб на проблемите си, на страховете и на чувството си за вина? Авторът ни води бързо и лесно през вселената на ума към мястото, където ще открием здравия си Аз, когото – както изглежда – успяваме да чуем единствено ако самите ние не сме в състояние да говорим.

Ананд Дилвар е обогатил знанията си за гещалт терапията, получени в американския университет, чрез преживяванията си по време на дълги пътувания из Азия и особено Индия.

Герой на настоящата книга сме всички ние.

Той ни помага да разберем, че опитът да избягаме от реалността чрез алкохол или наркотици ни прави слепи за заобикалящите ни чудеса.

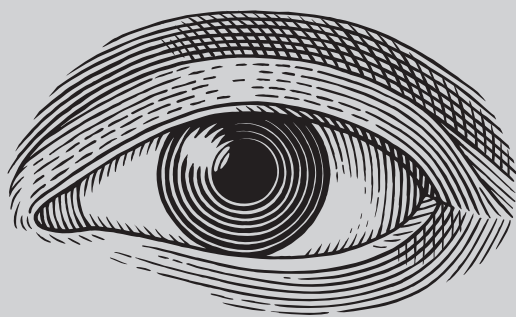
И пак, благодарение на него, осъзнаваме, че не ценим онова, което имаме, докато не го загубим.

Книгата ще прикове вниманието ви.

Ще я прочетете на един дъх.

Тя представлява ода на живота.

Д-р Хектор Салама Пенхос,
директор на американския университет „Гещалт“

Щом се свестих, веднага разбрах, че нещо никак не беше наред. Очите ме боляха от ослепителната светлина, но не можех да примигна. Опитах се да извърна поглед, да помръдна ръце или да покрия лицето си с длани, но не успях.

Цялото ми тяло беше парализирано, изпитвах мъчителна болка и ми беше по-студено от всякога.

Опитах се да изстена, да извикам за помощ, но безуспешно. В устата ми имаше нещо, от което гърлото ми сякаш гореше, а в ушите ми кънтеше ужасен шум.

Изминаха няколко часа, през които умът ми работеше отчаяно. После отчаянието бавно премина в ужас, след като, въпреки болката, в главата ми се оформиха няколко разбираеми мисли...

Къде съм?

Какво се случва с мен?

Сигурно съм мъртъв...

В резултат на болката, ужаса и тези зловещи мисли припаднах, слава Богу, и това ми даде възможност да отгърхна.

Не знам дали минаха часове, или дни, преди отново да дойда на себе си.

Пак не можех да се движа, а очите ми бяха широко отворени. Болката бе поотслабнала, а светлината продължаваше да заслепява очите ми, но беше по-поносима. Именно тогава осъзнах, че ужасяващият шум, който чувах, представляваше нещо като затруднено дишане, дълбоко и тежко..., но не моето – в това бях сигурен.

Това физическо мъчение открях вратата към напълно нов вид страдание: ментално обръкване и внезапна спешна нужда от отговори.

Наистина ли бях мъртъв?

Чие дишане чувах?

Какво имаше в устата ми, та ме болеше гърлото?

Малко по малко спомените – както си мислех – за предишния ден започнаха да изплуват – купона, пинетата, скандала с Лаура и настойчивостта на Едуард да пробвам тъпия наркотик, от който беше в такъв възторг.

– Моля ти се, спри да пиеш! Не разбираш ли, че се самоубиваш? – викаше ми Лаура. – Това ли искаш?

– Не искам да умирам – просто искам да избягам!

– Да избягаш от какво? Ти си луд!
– *Да, луд съм и ти не ме разбираш! Никой не ме разбира...*

Мушнах в устата си двете сини таблетки, които Едуард ми даде. Последно това си спомнях.

О, божичко! В крайна сметка го бях направил! Бях се самоубил!

Не е възможно да ми се случва! Какво ми е? Защо не мога да се движа? Защо не мога да затворя очи?

Онзи идиот ме отрови – помислих си. – И сега съм в Ада и си плащам за стореното... Още по-лошо е, отколкото си го представях.

Много-много не вярвам в загробния живот, но в онзи момент като че ли нямаше друго обяснение.

Моля те, Господи! Моля те да ми простиш! Дай ми още един шанс...

Звукът от отваряща се врата прекъсна мислите ми. Женски глас каза:

– Ама какъв шум вдига тази бракма!

– Само с това разполагаме. Знаеш как е тук – отвърна мъжки глас.

– Но как е възможно да имаме само един апарат за изкуствено дишане?

– Това е положението. Просто трябва да направим най-доброто, което можем.

– А какво му се е случило?

– Много е зле. Отвий го и виж сама!

Усетих как гръпнаха чаршафа от лицето ми и видях жена в бяла униформа да ме гледа с изненада и ужас.

– Но той е буден!

Мъжът до нея се наведе, за да ме види по-добре.

– Не е. Беше си така, когато го докараха. Като го оставиха в Спешното, казаха, че е претърпял инцидент, беше и яко надрусан. Все още обаче беше в съзнание и не спираше да повтаря: *Лаура, съжалявам!* После изпадна в кома и изглежда има нещо като трупно вкочаняване – не успяхме да му затворим очите.

– Ох, горкичкият! По-добре да беше умрял.

– Имаш предвид, че за *нас* щеше да е по-добре! Сега трябва да поддържаме жив един зеленчук – в легло, от което някой друг има нужда. А и какво прахосване на електричество!

– Мислиш ли, че може да вижда или да чува... или да усеща нещо?

– Естествено че не, гледай...

Видях как една тръба се доближи до леглото и усетих произваща болка в ръката.

Боли, идиот такъв! Жив съм... Буден съм! Помощ!!!

Безуспешно се опитвах да изкрещя.

– Може да му смениш системата, като така и така сме тук – каза мъжът. – Някой трябва да полива зеленчуците!

Двамата се изкускаха. Вълна на ярост и отчаяние премина през тялото ми.

Мъжът излезе. Жената смени банката, която висеше на стойка до леглото ми, и бързо го последва.

И така, вече имах някои отговори. Припомних си разговора:

– Инцидент...

– Изпадна в кома...

– *Лаура, съжалявам...*

– Някой трябва да полива зеленчуците...

– ...да полива зеленчуците...

– ...зеленчуците...